

[Erling Dinesen.]

og anvisning, og tredje del, som skulle sikre erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste. Vi skulle altså nå frem til det, som de tre partier socialdemokratiet, SF og de radikale sidste år var enige om, og herudover skulle der ske en teknisk revision af arbejdsløshedsloven. Vi var altså enige, de tre partier; derimod var venstre og de konservative ikke enige i denne målsætning, og vi har intet hørt om et ændret standpunkt til disse spørgsmål fra de to partiers side. Jeg mener fortsat, at disse to lovforslag bør følges ad; ellers har vi ingen mulighed for at vurdere det samlede resultat og ingen sikkerhed for, at reformen i sin helhed gennemføres, som vi havde forudsat det.

Det var som nævnt et væsentligt fremskridt, der blev opnået sidste år, men jeg mener fortsat, at der især er enkelte forhold, som trænger sig på. Dagpengesatserne blev forhøjet, dog således at ingen arbejdsløse kunne opnå mere end 80 pct. af den aktuelle arbejdsfortjeneste, og denne bestemmelse har i særlig grad ramt de lavtlønnede grupper af arbejdere, som jo normalt også har den største arbejdsløshedsrisiko. Det synes jeg ikke er helt rimeligt, og det er baggrunden for, at vi har foreslået at forhøje denne grænse fra de 80 pct. til 90 pct. Vi har den opfattelse, at det ikke vil få særlig vidtrækkende økonomiske konsekvenser for staten og kommunerne, om man retter op her. Det vil til gengæld være en værdifuld hjælp for de tusinder, som rammes af arbejdsløshed. Det har regeringsflertallet imidlertid ikke villet være med til, og det beklager jeg — også fordi en sådan ændring ikke behøvede at foregribe den videregående revision af arbejdsløshedsloven, som er i gang.

Jeg vil gerne videre sige, at vi er tilfreds med, at arbejdsministeren har fulgt vort ønske om at forhøje dageantallet for ydelse af dagpenge fra 270 dage til 285. Men når dette er sket, kunne man efter vor opfattelse lige så godt have forhøjet maksimumsgræn-

sen samtidig, eventuelt med samme klausul som i forbindelse med den anden bestemmelse; der var heller ikke på dette område foregrebet noget som helst. Men det har altså hverken arbejdsministeren eller regeringspartierne villet være med til, og derfor anbefaler jeg tinget at stemme for vort ændringsforslag vedrørende dette spørgsmål. Da stillingen i øvrigt er den, at flertallet vil presse denne lovgivning igennem nu, er der forskellige forhold, som jeg synes det er rigtigt at gøre opmærksom på. Vi skulle jo meget nødig ud for administrativt kaos i forbindelse med denne meget omfattende omlægning.

Jeg mener, det er helt nødvendigt, at arbejdsformidlingen ansætter folk fra arbejdsløsheds-kassernes afdelinger for at få sikkerhed for, at den fornødne sagkundskab er til stede ved arbejdsanvisningen. Sker det ikke, bliver der tale om en ringere og mindre effektiv arbejdsanvisning end den, vi kender i dag. Jeg tror også, det vil være nødvendigt med dispensationer på forskellige områder, hvor der eksisterer helt specielle arbejdsvilkår; det gælder søfolk, bageri- og konditoriarbejdere og visse andre grupper, og det gælder naturligvis i særlig grad i de første år efter nyordningens ikrafttræden. Der er i disse år i særlig grad behov for dispensation på forskellige områder.

Så vil jeg da også gerne give arbejdsministeren et godt råd; jeg synes i alle tilfælde selv, at det er et godt råd, det drejer sig om. Selv om der efter lovforslaget bliver tale om offentlig arbejdsanvisning, så lad være med at forhindre den naturlige kontakt mellem arbejdere og arbejdsgivere, som indtil nu har spillet en væsentlig rolle i anvisningen på det lokale plan. Det, jeg tænker på, er simpelt hen, at der fortsat må være mulighed for, at f. eks. en murermester, som han plejer, ringer til afdelingsformanden eller kassereren for at få at vide, om en bestemt mand er ledig eller ej. Forholdet er jo det, at fagenes egne folk bedst ved, hvem der egner sig til et bestemt arbejde for en bestemt